

[Christophersen.]

kratiets politiske tænkning. Men i virkeligheden har der jo ikke været uenighed mellem den nuværende og den foregående regering om, at det var rigtigt over finanspolitikken at styrke efterspørgslen. Det fremgår også af vismændenes redegørelse, at hvis ikke skattelettelsen på 7 mia kr. var blevet gennemført med virkning fra 1. januar, så havde vi i 1975 fået en ledighed ikke på 8 pct., men på 10-11 pct., og det var som bekendt netop et resultat af den foregående regerings virke, at man fik denne kraftige stimulans af efterspørgslen.

Men sådan er altså den situation, vi står med, og vi må indstille os på, at arbejdsløsheden er et problem, som vi både i 1975 og 1976 vil blive konfronteret med. Hvad gør man så ved det nu? Ja, ved at lytte til statsministerens tale kunne jeg i hvert fald ikke være i tvivl om, hvad der var regeringens tankegang. Regeringens tankegang er — sådan opfatter jeg det — at hvis man lægger det ene tilskud oven på det andet, hvis man lægger den ene beskæftigelsesfremmende indsats oven på den anden i form af offentlige initiativer, så må det til sidst betyde, at beskæftigelsessituationen bliver forbedret.

Jeg mener, det er en tankegang, som har en meget klar begrænsning, for for det første hjælper det os ikke så vældig meget, at vi tilrettelægger en politik, som stimulerer det indenlandske forbrug, det offentlige og det private forbrug her i landet, hvis resultatet så bare bliver, at vi et lille stykke frem ad vejen møder nogle nye store valutapolitiske problemer. For det andet hjælper det os heller ikke vældig meget, at vi først begynder at pumpe de offentlige udgifter i vejret og derefter af forskrækkelse over virkningerne over pengepolitikken søger at begrænse disse virkninger. Og det er jo et af de resultater, som nu klart fremstår af regeringens udgiftspolitik, at samtidig med at man forsøger over øgede offentlige udgifter at sætte aktiviteten i vejret, er man klar til at operere på pengemarkedet med sit statslånsforslag med det resultat, at vi ikke får de gunstige rentevirkninger, vi ellers kunne have fået, hvis Danmark kunne være fulgt med fuldt ud i det internationale rentefald.

Derfor advarer vi regeringen mod at lægge hele vægten på stimuleringen af de offentlige udgifter. Vi vil ikke afvise, at det

kan være rigtigt, at det offentlige over sine finanser her og dér støtter beskæftigelsesudviklingen. Venstre har på mange måder været med til at støtte denne slags initiativer. Det var venstre regeringen, som loftede de kommunale investeringslofter, vi har stemt for forslaget om tilskud til reparations- og vedligeholdelsesarbejder, vi har også taget positiv stilling til forslag i finansudvalget om ungdomsarbejdsledigheds bekæmpelse, men vi advarer regeringen mod at lægge hele vægten i beskæftigelsespolitikken på den slags ting, for det er uholdbart, og det afskærer os fra på andre vigtige punkter at opnå de nødvendige resultater.

Derfor må jeg sige, at hvis man skal føre en virkelig økonomisk politik, som så hurtigt som muligt kan løse vores beskæftigelsesproblemer, så er det en anden linje end den, regeringen i øjeblikket arbejder efter, venstre mener må være den rigtige. Det er stadig væsentligt, at der føres en politik, som stabiliserer omkostningsudviklingen, for Danmark har det særlige problem i forhold til de fleste andre industrilande, at vi på grund af stærkt stigende omkostninger er meget dårligt stillet i den nuværende situation, hvor der først og fremmest konkurreres på priser. Derfor er vores risiko, at vi kommer med til allersidst i et internationalt konjunkturoppersving. Det, som må være formålet med den økonomiske politik, må være at sørge for, at vi kommer med så hurtigt som muligt, og det sikrer vi kun ved at holde et stabilt omkostningsniveau. Og jeg må sige, at den løsning på forårets overenskomstsituation, som regeringen selv er så imponeret over, imponerer ikke os. Den imponerede os kun ud fra den betragtning, at man dermed undgik en konfliktsituation — det var venstres forudsætning for at medvirke — men omkostningsvirkningerne er stadig af en sådan art, at de forringer beskæftigelsesmulighederne. Derfor må jeg endnu en gang beklage, at man ikke i sin tid fik gennemført den helhedsplan, som venstre regeringen havde fremlagt. Organisationernes snæversyn og egoisme og socialdemokratiets manglende ønske eller mod til at sætte sig op mod dette betød, at vi måtte falde tilbage på en langt mindre tilfredsstillende løsning.

Men vi lægger altså stadig vægt på, at der føres en sådan omkostningsdæmpende poli-